

Відбилась у морі Одеса...

І плавно
палаці і ясени хвиля схибне.
Не кожному місту отак поталанить:
стоїть перед люстром і бачить себе.

А море будинкам і людям — навиріст!
Здіймайся, високе! Шуми, вітрове!
І водорості на карнизах повились,
і риба у вікна відкриті пливе.

О круглодובה, жива панорама:
гармата і Дюк, аркадійські гаї,
Кохана з будинку випурхує зрана —
у дзеркалі моря я бачу її.

Повз неї авто пробігають проворні
в підводному царстві, де править двірник.
У Чорному морі, дзеркальному морі,
колишеться мій невсипущий двійник.

І доки іду я — він також у русі,
бо долі людські відтворили моря.
Якщо засміюся, якщо зажурюся —
то все це побачить Одеса моя.

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.